

OTAS WIELKOPOLSKI

CZY
TEL
NIK

Rok XII Wydanie AB

Poznań, sobota 4 VIII 1956 r.

Nr 185 (3894)

Premier

Cyrankiewicz udzielił wywiadu redaktorowi „United Press”

(Inf. wł.). Jak podaje PAP, prezes Rady Ministrów — Józef Cyrankiewicz udzielił bawiącemu w Polsce redaktorowi „United Press” — p. Anthony Cawendish wywiadu, odpowiadając na pytania, dotyczące: 1) wypadków poznańskich i ich wpływu na demokrację życia w Polsce, 2) stosunków między Kościołem a państwem, 3) jednoci rządu robotniczego w naszym kraju, 4) planowanych wizyt dyplomatycznych w innych krajach, 5) zagospodarowania Ziemi Odzyskanych, 6) granicy na Odrze i Nysie, 7) problemów gospodarczych w planie 5-letnim, 8) kredytów i pomocy gospodarczej.

(Tekst wywiadu podamy w numerze jutrzejszym).

Z Poznania na Targi Wiedeńskie

POZNAŃ (PAP)

Z Poznania odeszły już pierwsze wagony naszych eksportów na Międzynarodowe Targi Wiedeńskie, które odbędą się w stolicy Austrii w pierwszej dekadzie września. Stoisko Polski w Wiedniu zajmie 800 m kw. powierzchni krytej i ponad 200 m kw. powierzchni na terenie otwartym.

Nowe zasady dokonywania zmian w planach inwestycyjnych

Uchwała Prezydium Rządu

WARSZAWA (PAP)

W celu uproszczenia trybu przeprowadzania zmian w planach inwestycyjnych Prezydium Rządu podjęło uchwałę w sprawie nowych zasad dokonywania tych zmian.

Zgodnie z uchwałą, dopuszczalne są zmiany w planie inwestycyjnym, jeżeli umożliwiają one terminowy lub przedterminowy wzrost zdolności produkcyjnej obiektu uwzględnionego w planie, jeżeli przyczyniają się do osiągnięcia właściwego stopnia zaawansowania budowy na rok następny, jeżeli wpłyną na koncentrację środków inwestycyjnych rozproszonych na zbyt wielką liczbę obiektów, względnie jeżeli przyczynią się do obniżenia zapasów niezainstalowanych maszyn i urządzeń.

Uchwała wskazuje również w jakich przypadkach nie wolno dokonywać zmian w planie inwestycyjnym. M. in. nie można dokonywać zmian, jeżeli nie mają one pokrycia w wykonawstwie robót budowlano-montażowych, jeśli powodowałyby obniżenie stopnia bezpieczeństwa i higieny pracy.

Zgodnie z uchwałą, poszczególni inwestorzy — w myśl uchwały o rozszerzeniu uprawnień

Najwyższa budowla świata

700 m wysokości liczyć będzie wieżowiec brukselski

BRUKSELA (PAP)

W stolicy Belgii zbudowany zostanie wieżowiec wysokości 700 m. Od przeszło roku toczył się w Belgii ostry spór na temat, czy budowa takiego wieżowca jest potrzebna. Belgijscy ministrowie komunikacji podali w środę do wiadomości, że prace przy budowie wieżowca rozpoczną się na jesieni. Na najwyższych piętrach wieżowca mieścić się będą studio telewizyjne i rozgłośnia radiowa. Według pierwszych obliczeń, koszt budowy wyniesie około pół miliarda franków belgijskich. Państwo zamierza rozpiścić pożyczkę na ten cel.

Wieżowiec brukselski będzie najwyższą budowlą świata.

Aby szkoły wyższe stały się placówkami twórczej myśli

◆ Reforma systemu nauczania ◆ Regulacja płac pracowników nauki ◆ Pomoc dla młodej kadry specjalistów

Uchwała Prezydium Rządu

WARSZAWA (PAP)

Prezydium Rządu podjęło w dniu 31 lipca bież. roku uchwałę w sprawie zapewnienia warunków podniesienia jakości pracy szkół wyższych.

Uchwała stwierdza, że w okresie planu 5-letniego szkoły wyższe powinny stać się placówkami twórczej myśli naukowej. Ma to rozstrzygać znaczenie dla podniesienia jakości pracy szkół wyższych, co powinno doprowadzić do znacznego podwyższenia poziomu kształcenia specjalistów, ich samodzielności i świadomości ideowej.

Uchwała, której projekt był uprzednio szeroko dyskutowany w środowisku pracowników nauki oraz aprobowany przez sejmową Komisję

Oświaty, Kultury i Nauki, Radę Główną Szkoły Wyższej oraz Zarząd Główny ZZN, określa główne kierunki przemian w szkolnictwie wyższym, niezbędnych do realizacji tych zadań.

W myśl postanowień uchwały, podstawowym warunkiem przemian jest demokratyzacja i decentralizacja w kierowaniu szkołami wyższymi, a przez to pogłębienie wpływu pracowników nauki na kierownictwo życia i pracy uczelni.

Uchwała określa ponadto szereg innych środków, których zastosowanie jest niezbędne do usunięcia dotychczasowych słabości i braków w pracy szkolnictwa wyższego. Do środków takich należą:

— reforma dotychczasowego systemu nauczania, polegająca na stworzeniu warunków sprzyjających rozwojowi samodzielności studenta oraz aktywności dydaktycznej i naukowej pracowników nauki,

— wprowadzenie regulacji plac i uproszczenie systemu normowania zajęć pracowników nauki z początkiem nadchodzącego roku akademickiego, co stworzy lepsze niż dotąd warunki koncentracji profesorów i asystentów na pracy w szkole wyższej,

— oparcie systemu kształcenia młodej kadry naukowej w pierwszej kolejności na asystenturze. W tym celu powinny być stworzone warunki odpowiedniego doboru asystentów, spośród najlepszych absolwentów, szerzej stosowane urlopy naukowe, stypendia i wyjazdy za granicę w celu pogłębienia specjalizacji. Znowelizowane zostaną także przepisy o uzyskiwaniu stopni naukowych jak również przepisy o aspiranturze.

Doniosłe znaczenie mają postanowienia uchwały dotyczące zapewnienia szkołom wyższym lepszych niż dotąd środków materialnych, niezbędnych do rozwoju pracy dydaktycznej i naukowej. Do takich w pierwszym rzędzie należy decyzja o powołaniu komisji rządowej do zbadania i oceny celowości rozdziału sum budżetowych przeznaczonych na badania naukowe w instytucjach resortowych, w szkołach wyższych i placówkach PAN.

Uchwała zawiera szereg postanowień zmierzających do zapewnienia szkołom wyższym lepszego zaopatrzenia w aparaturę naukową i w sprzęt do pracy naukowej i dydaktycznej oraz w wydawnictwa zagraniczne.

Ponadto uchwała zobowiązuje przewodniczącego PKPG, ministra finansów, prezesa GUS i ministrów, którym podlega szkoły wyższe, do opracowania perspektywicznych planów szkolenia kadr

Z kroniki dyplomatycznej

WARSZAWA (PAP)

W dniu 2 bm. ambasador nadzwyczajny i pełnomocny Wielkiej Brytanii w Polsce sir Andrew Noble złożył wizytę pożegnanią ministrowi spraw zagranicznych Adamowi Rapackiemu.

z wyższym wykształceniem oraz wskazuje na konieczność nowelizacji dotychczasowych aktów prawnych dotyczących planowanego zatrudnienia absolwentów szkół wyższych.

W obecnej chwili Ministerstwo Szkolnictwa Wyższego podejmuje kroki w celu wprowadzenia postanowień uchwały w życie.

Jednym z pierwszych posunięć było przedstawienie sejmowej Komisji Oświaty, Nauki i Kultury w dniu 1 sierpnia br. wynikającego z uchwały Prezydium Rządu projektu nowelizacji ustawy z 15 grudnia 1951 roku o szkolnictwie wyższym i o pracownikach nauki.

Proces szpiegów przed sądem w Poznaniu

(Inf. wł.). W dniach 6 i 7 sierpnia na ławie Wojskowego Sądu Garnizonowego w Poznaniu zasiadał Józef Przybył, Stefan Grzeszkowiak i jego żona Maria, zam. w Poznaniu, ul. Kościelna 18, m. 10 oraz Sylwester Osses, zam. w Poznaniu, ul. Jeżycka 2, m. 6, oskarżeni o prowadzenie działalności szpiegowskiej na rzecz imperialistycznego wywiadu. (m)

Pierwsze posiedzenie komitetu budowy pomnika Bohaterów Warszawy

WARSZAWA (PAP)

2 bm. odbyło się w Prezydium Stołecznej Rady Narodowej pierwsze posiedzenie komitetu

Maszyny POM-owskie pomagają zespołom chłopskim

W gromadzie Wyderowo (pow. Kościan) powstał w ubiegłym roku Zespół Wspólnej Uprawy Ziemi. Założycielami było 5 małorolnych chłopów. Członkowie zespołu zawarli umowę z POM-em w Śmiglu na wykonanie maszynami szeregu prac uprawowych.

Na zdjęciu: traktorzysta POM Sylwester Bartkowiak kosi chłopskie żyto. Snopowiązałkę obsługują i żyto ustawiają członkowie zespołu.

CAF — fot. Pieńkowski

Mocarstwa zachodnie dążą do międzynarodowej kontroli nad Kanałem Sueskim

Zakończenie rozmów londyńskich

LONDYN (PAP)

Do północy trwały w środę rozmowy trzech ministrów spraw zagranicznych — Lloyda, Pineau i Dullesa, którzy postanowili zwołać konferencję zainteresowanych krajów w sprawie międzynarodowej kontroli nad Kanałem Sueskim.

Jak podaje Agencja Reutera, uczestnikami konferencji mają być — w zamierzeniu jej projektantów — obok W. Brytanii, Francji, USA, ZSRR i Egiptu także Norwegia, Holandia, Włochy, Niemcy zachodnie, Turcja, Hiszpania, Indie, Ceylon i Japonia. Jednakże jak podaje Reuter — uczestnicy rozmów londyńskich mają zamiar doprowadzić do zwołania konferencji nawet w wypadku, gdyby Egipt, Związek Radziecki czy też jakieś inne państwo odmówiły wzięcia w niej udziału.

W czwartek ministrowie trzech mocarstw zachodnich kontynuowali rozmowy.

Po zakończeniu przedpołudniowego spotkania Lloyd udał się do Izby Gmin, gdzie rozpoczęła się debata nad sprawą Kanału Sueskiego. Dulles i Pineau konferowali dalej. Obradowali również nadal podkomisje.

O godzinie 19 według czasu londyńskiego trzech ministrów spraw zagranicznych opuścili gmach brytyjskiego ministerstwa spraw zagranicznych. Przed gmachem zebrały się tłumy londyńczyków, przybyło też wielu dziennikarzy i fotografów. Zasypany pytaniami dziennikarzy o wyniki obrad, sekretarz stanu Dulles odpowiedział, że „osiągnięto całkowitą jednomyślność poglądową”. Dulles, podobnie jak Pineau i Lloyd, odmówił odpowiedzi na pytania w sprawie konkretnych decyzji konferencji. Komunikat ma być ogłoszony później.

Wkrótce po zakończeniu konferencji trzech ministrów spraw zagranicznych sekretarz stanu USA Dulles odleciał do USA, a minister Pineau — do Paryża.

Agencja France Presse donosi z Londynu, że francuski minister spraw zagranicznych Christian Pineau oświadczył: „Francja w żadnym wypadku nie zapłaci ani

franka nowemu towarzystwu stworzonemu przez rząd egipski tytułem opłaty za żeglugę po Kanaale Sueskim”.

PARYŻ (PAP)

Agencja France Presse powołując się na „źródła miarodajne” podała do wiadomości, iż około 20 okrętów francuskich skoncentrowano w Tulonie. Mają one być gotowe do odpłynięcia w „nieznanym kierunku”. Grupą dowodzi admirał P. Barjot.

NOWY JORK (PAP)

Stały przedstawiciel Egiptu w ONZ — Loutfi wręczył Hammarskjöldowi kopię oświadczenia rządu egipskiego z 31 lipca br., stwierdzającego, że nacjonalizacja Kanału Sueskiego w niczym nie narusza międzynarodowych zobowiązań Egiptu.

*

Jak podają źródła egipskie, przez Kanał Sueski przepłynęło od ogłoszenia nacjonalizacji 286 statków różnych krajów. Pod banderą brytyjską przepłynęło największą — bo 91 statków, pod banderą norweską — 33, pod francuską — 25, włoską — 15, holenderską — 24, USA — 7.

Dokończenie uchwały VII Plenum KC PZPR

o wynikach wykonania planu 6-letniego i podstawowych założeniach planu 5-letniego w latach 1956—1960

zamieszczamy
wewnątrz numeru

Olbrzymi tajfun zbliża się do Chin

PEKIN (PAP)

Od Morza Żółtego zbliża się w stronę południowych Chin olbrzymi tajfun „wanda”. Szybkość jego wynosi 50—60 km na godzinę.

W prowincjach Fukien, Czekiang i Kiangsu ludność z miast i wsi zakłada komitety przeciwpowodziowe, gdyż istnieje niebezpieczeństwo silnych opadów oraz wylewów rzek wskutek działania tajfunu.

Według ostatnich doniesień, tajfun dociera już do prowincji Czekiang. Zanotowano tam rosnącą z każdą chwilą szybkość wiatru.

Największy zbiór sztuki pornograficznej w... Collegium Vaticanum

NOWY JORK (PAP)

Socjolog amerykański, dr Kinsey zaproteściwał przeciwko akcji rządu USA, który chce zniszczyć posiadane przez niego materiały dotyczące badań z dziedziny życia seksualnego.

Kinsey jest kierownikiem instytutu badań spraw seksualnych.

Adwokat broniący Kinseya określił te materiały jako „drugą na świecie zbiór sztuki pornograficznej”. Najlepszą kolekcję tej sztuki posiada... Collegium Vaticanum w Rzymie.

XVII ogólnopolski raid samochodowy rozpoczęty

ŁÓDŹ (PAP)

Z placu Komuny Paryskiej w Łodzi nastąpił wieczór rano start do XVII ogólnopolskiego raidu samochodowego. Na trasie stanęło 94 zawodników. Jest to liczba rekordowa.

Trasa raidu wynosi przeszło 1700 km i prowadzi z Łodzi przez Zieloną Górę, Szczecin, Międzyzdroje, Gdynię, Olsztyn do Warszawy.

Automobilisci startują w sześciu klasach. Najliczniej obsadzona jest klasa do 1300 ccm — 26 kierowców. Kierowcy z Poznania jadą po raz pierwszy na oponach bezdętkowych.

W raidzie zaprezentowane są wszystkie okręgi kraju. Komandorem jest inż. Maślakiewicz z Warszawy.

Uchwała VII Plenum Komitetu Centralnego PZPR

(Ciąg dalszy)

W okresie planu 5-letniego decydującym czynnikiem wzrostu dochodu narodowego będzie wzrost wydajności pracy. Należy w związku z tym osiągnąć:

- wzrost wydajności pracy w przemyśle państwowym o 35 proc.;
- wzrost wydajności pracy w budownictwie o 40—45 proc.;
- wzrost wydajności pracy w PGR o 36 procent.

Zadania wzrostu wydajności pracy należy uważać za minimalne i dążyć w trakcie prac nad szczegółowym planem 5-letnim do ich zwiększenia.

Oszczędną gospodarką materiałową stał się jedną z najpoważniejszych rezerw wzrostu dochodu narodowego i podniesienia poziomu życiowego ludzi. Obniżka kosztów materiałowych, będąca wynikiem usprawnień technicznych oraz zdecydowanej walki z wszelkimi postaciami marnotrawstwa powinna wynieść w 1960 roku w przemyśle socjalistycznym około 8 procent ogólnych kosztów materiałowych i dać kwotę oszczędności uzyskanych z tego tytułu około 17 miliardów złotych.

Dla zapewnienia wzrostu dochodu narodowego należy stworzyć również warunki niezbędnego wzrostu zatrudnienia w produkcji, dbając o to, aby struktura zatrudnienia odpowiadała założonym w planie kierunkom rozwoju produkcji. Stan zatrudnienia w całym układzie socjalistycznym powinien wynieść 7,5 mln. osób, w tym poza rolnictwem 6,8 mln. osób, co stanowi wzrost o około 16 procent w porównaniu z rokiem 1955. Stan zatrudnienia w przemyśle socjalistycznym wyniesie 3,2 mln. osób, w tym w górnictwie około 390 tys. osób, w budownictwie około 770 tysięcy osób, w transporcie i łączności około 640 tysięcy osób.

Należy przedsięwziąć środki ekonomiczne i rozwinąć sieć kształcenia rolniczego, aby przeciwdziałać odpływowi ludzi z rolnictwa do zajęć pozarolniczych i zabezpieczyć niezbędny stan zatrudnienia w rolnictwie uspołecznionym i indywidualnym.

Systematycznie likwidując przerosty zatrudnienia w administracji państwowej i gospodarczej, zwłaszcza znaczne w centralnej administracji, należy bezwzględnie zapewnianą przenoszoną pracownikom pracę w innych działach gospodarki narodowej: w produkcji, komunikacji a zwłaszcza w handlu i dotychczas niedostatecznie rozwiniętych działach usług. W ten sposób ważne potrzeby ludności będą lepiej zaspokajane, a bieżni pracownicy administracji będą mieli zapewnioną pracę.

Tak więc partia podejmuje wszelkie kroki, aby przesunąć te, niezbędne dla uzyskania wzrostu produkcji i podniesienia poziomu ekonomicznego naszej gospodarki, przeprowadzane były bez uszczerbku dla ludzi pracy.

Należy zapewnić pełne przestrzeganie ustawa o czasie pracy. Walczyć z nadużywaniem godzin nadliczbowych. Zapewnić środki i przygotować stopniowo przechodzenie pod koniec planu 5-letniego do krótszego niż 46-godzinny tydzień pracy w niektórych gałęziach gospodarki: w pierwszym rzędzie odnosić się to powinno do czasu pracy młodzieży.

W podziale dochodu narodowego najważniejszym zadaniem jest ustalenie właściwych proporcji między funduszem spożycia a funduszem akumulacji, w którym główną część przypada na nakłady inwestycyjne. Z jednej strony inwestycje nie mogą obciążać nadmiernie konsumpcji bieżącej, z drugiej zaś nie wolno zapominać, że od inwestycji zależy osiągnięcie planowanego poziomu produkcji i spożycia w latach 1956—1960 oraz dalszy rozwój sił wytwórczych w następnym planie 5-letnim. Wychodząc z tych założeń Komitet Centralny uważa, że udział w dochodzie narodowym nakładów inwestycyjnych netto powinien kształtować się w granicach 17—18,5 proc., co oznacza poziom niższy w porównaniu z okresem planu 6-letniego, ale zarazem w obecnych warunkach dostateczny dla zabezpieczenia postępu gospodarczego kraju.

Globalna wielkość nakładów inwestycyjnych powinna wynieść w całym okresie lat 1956—1960 łącznie — 318 miliardów zł, tj. w porównywalnych cenach 1956 r. o około 45 proc. więcej niż w latach 1951—1955. Założony w planie 5-letnim poziom nakładów inwestycyjnych zapewnia poważne efekty produkcyjne już w okresie realizacji planu.

W toku opracowania planu należy jednak wszechstronnie zbadać wszystkie możliwości uzyskania dalszych oszczędności na nakładach inwestycyjnych bez uszczerbku dla założonego programu produkcji.

Należy przewidzieć środki niezbędne dla zapewnienia maksymalnej efektywności nakładów inwestycyjnych. W tym celu trzeba przede wszystkim:

- skoncentrować nakłady w celu możliwie najszybszego ukończenia budowanych obiektów,
- oprzeć projekty obiektów na rozwiązaniach dających gospodarce największy efekt ekonomiczny,
- uwzględnić w planie inwestycyjnym charakteryzujące się wysokim stopniem efektywności nakłady, umożliwiające oszczędzanie materiałów, paliwa itp.,
- oprzeć się wszędzie, gdzie to jest możliwe i ekonomicznie uzasadnione, na rozbudowie i modernizacji oraz na wykorzystaniu obiektów nieczynnych lub niedostatecznie zagospodarowanych zamiast nowego budownictwa.

Podział nakładów inwestycyjnych powinien w pełni zabezpieczyć zaplanowane proporcje rozwoju gospodarki narodowej i podniesienie stopy życiowej. Wymaga to szeregu zmian w podziale nakładów inwestycyjnych w porównaniu z planem 6-letnim. Zmiany te polegają przede wszystkim na zmniejszeniu udziału przemysłu w ogólnym programie inwestycyjnym, zwiększeniu natomiast udziału rolnictwa a także budownictwa mieszkaniowego, socjalno-kulturalnego i gospodarki komunalnej.

Wstępny podział globalnego funduszu na nakłady inwestycyjnych na okres planu 5-letniego kształtuje się jak następuje:

Struktura nakładów na inwestycje limitowe według działów gospodarki narodowej

	lata 1951—1955 (ceny r. 1955)	lata 1956—1960 (ceny r. 1955)
1	2	3
O g ó ł e m	100,0	100,0
Przemysł	48,3	43,9
Budownictwo	3,6	4,7
Rolnictwo	7,8	11,7
Leśnictwo	0,4	0,6
Komunikacja i łączność	12,2	9,7
Obrót towarowy	3,5	2,9
Gospodarka komunalna	3,1	3,2
Gospodarka mieszkaniowa	10,7	14,4
Urządzenia socjalne i kulturalne	4,6	6,3
Administracja i inne	5,8	2,6

III.

Rozwój produkcji

Przemysł i budownictwo

Dla osiągnięcia założonych w planie proporcji, a w szczególności dla realizacji programu wzrostu stopy życiowej i stworzenia warunków dalszego pomyślnego rozwoju gospodarki konieczny jest odpowiedni wzrost produkcji przemysłowej.

Zakłada się wstępnie następujące zadania produkcji podstawowych wyrobów przemysłowych na rok 1960:

Lp.	Wyszczególnienie	jedn. miary	1960 r.	proc. w porównaniu z 1955 r.
1.	stal surowa	mln. ton	7,2	163
2.	wyroby walcowane	mln. ton	4,9	168
3.	cynk	tys. ton	190,0	122
4.	aluminium	tys. ton	46,0	225
5.	miedź elektrolityczna	tys. ton	21,6	138
6.	węgiel kamienny	mln. ton	110,0	116
7.	koks	mln. ton	12,5	125
8.	energia elektryczna	mln. kWh	29,35	163
9.	kotły energetyczne	tys. ton pary na godz.	3,3	167
10.	turbiny parowe	MW	228,5	12 razy
11.	maszyny wirujące	MW	2.905	236
12.	obrabiarki do obróbki wiorowej metalu	tys. szt.	18,5	167
13.	obrabiarki do obróbki plastycznej metalu	tys. szt.	40,5	182
14.	maszyny i urządzenia dla rolnictwa	tys. szt.	2,8	162
15.	maszyny i urządzenia dla rolnictwa	tys. ton	17,8	363
16.	maszyny budowlane i drogowe	mln. zł w cenach porównywalnych	4.145	369
17.	samochody osobowe	tys. szt.	60—63	202—212
18.	samochody ciężarowe	tys. szt.	29,0	723
19.	traktory	tys. szt.	15,15	121
20.	lokomotywy elektryczne normalnotorowe	tys. szt.	10,6	132
21.	lokomotywy spalinowe normalnotorowe	szt.	50	714
22.	statki pełnomorskie (powyżej 100 DWT)	szt.	140	154
23.	statki pełnomorskie (poniżej 100 DWT)	tys. DWT	200,4	194
24.	żołądka toczne	mln. szt.	16,15	500
25.	motocykle i skutery	tys. szt.	190,0	630
26.	rowery (bez dziecięcych)	tys. szt.	600,0	360
27.	radioodbiorniki	tys. szt.	860,0	187
28.	telewizory	tys. szt.	100,0	—
29.	kwas siarkowy	tys. ton	768	171
30.	soda kałcyonowana i kaustyczna	tys. ton	660	211,3
31.	nowozy sztuczne (w czystym składniku)	tys. ton	570—600	200—210
32.	włókno sztuczne	tys. ton	78—86	145—160
33.	produkcja przemysłowa żelbetonów ciężkich w resorcie budownictwa	tys. m ³	1.414	10 razy
34.	betony lekkie autoklawizowane	tys. m ³	931	326
35.	celuloza	tys. ton	323	151
36.	papier	tys. ton	530	142
37.	cement	mln. ton	6,8	178
38.	cegła palona	mln. szt.	3990	156
39.	produkcja przemysłowa pustaków ścianowych w resorcie budownictwa	mln. jedno- i dwukomorowych	250	625
40.	tkaniny bawełniane	mln. mb.	681	122
41.	tkaniny wełniane	mln. mb.	86,8	117
42.	tkaniny jedwabne	mln. mb.	107,4	141
43.	tkaniny lnu i pastylane	mln. mb.	101,3	189
44.	obuwie ogółem	mln. par	81,3	163
45.	międo	tys. ton	71	167
46.	cukier	tys. ton	1350	137,7
47.	mleko spożywcze	mln. ltr.	902	125
48.	masło	tys. ton	93,7	153
49.	połowcy morskie	tys. ton	200,0	186
50.	mięso z uboju	tys. ton	930	148
51.	wino	mln. ltr.	112,5	165
52.	papierosy	mln. szt.	50	133

Wzrost produkcji globalnej przemysłu socjalistycznego (w cenach porównywalnych) powinien wynieść 53—57 proc. w porównaniu z r. 1955, w tym w grupie A 53—61 proc. i w grupie B ok. 54 proc.

Jednym z czołowych zadań naszego socjalistycznego przemysłu w planie 5-letnim jest realizacja poważnego i trudnego programu produkcji przemysłu maszynowego.

Przemysł maszynowy powinien uzyskać prawie dwukrotny wzrost produkcji, opanować szeroki asortyment nowych niezbędnych dla gospodarki narodowej maszyn i urządzeń oraz realizować duży, szczególnie odpowiedzialny program produkcji eksportowej maszyn.

Polska, jako szybko rozwijający się kraj prze myślowy, nie może na dłuższą metę utrzymywać ujemnego salda obrotów zagranicznych maszynami. Oznaczałoby to bowiem konieczność stałego wznagania eksportu węgla lub zmniejszenia importu takich surowców i wyrobów gotowych, które decydują o zaopatrzeniu w artykuły konsumpcyjne. Wykonanie zadań zwiększenia eksportu maszyn i urządzeń oraz pewnego ograniczenia importu inwestycyjnego należy traktować jako niezbędny element pomyślniej realizacji zamierzeń w dziedzinie poprawy stopy życiowej ludności.

Należy lepiej i pewniej wykorzystywać wszystkie zdolności produkcyjne przemysłu maszynowego. Ważnym zadaniem jest jak naj szybsze zakończenie znajdujących się w budowie fabryk przemysłu maszynowego i osiągnięcie przez nie pełnego poziomu produkcji. Przy opracowywaniu planu produkcyjnego przemysłu maszynowego należy kierować się zasadami racjonalnej specjalizacji, wynikającej z podziału pracy między krajami obozu socjalizmu.

Wśród zasadniczych zadań produkcyjnych przemysłu maszynowego szczególną uwagę zwrócić należy na stworzenie bazy maszynowej dla rozwoju energetyki przez uruchomienie produkcji turbozespołów o mocy 50 MW, kotłów o wydajności 230 i 270 ton pary na godzinę, transformatorów dużej mocy i aparatury wysokiego napięcia.

Dla przyspieszenia tempa elektryfikacji kolei i uzyskania w ten sposób znacznych oszczędności węgla, przemysł maszynowy powinien opanować seryjną produkcję lokomotyw elektrycznych, jednostek silnikowych, wyposażenia trakcyjnego i podstacji. Należy również rozpocząć produkcję lokomotyw z silnikami spalinowymi.

Szczególnie odpowiedzialnym zadaniem przemysłu maszynowego jest 3,6-krotne zwiększenie produkcji maszyn rolniczych przy równoczesnym znacznym rozszerzeniu ich asortymentu i zdecydowanej poprawie jakości.

W najbliższym 5-leciu należy wydatnie polepszyć wykorzystanie stworzonych dużym nakładem sił i środków zakładów przemysłu samochodowego, zwiększając produkcję samochodów ciężarowych do 15 tys. sztuk i osobowych do 29 tys. sztuk w 1960 r.

Równocześnie należy modernizować konstrukcję samochodów i rozwinąć produkcję pochodnych typów samochodów, jak sanitarki, małe autobusy, furgony dla potrzeb handlu, wywrotki, samochody pożarnicze, cysterny, samochody dźwigowe i inne.

Przemysł maszynowy winien nadal rozwijać produkcję maszyn dla przemysłu ciężkiego i budownictwa, opanowując produkcję takich urządzeń, jak maszyny wyładowe dużej mocy, urządzenia walcownicze, nowoczesny sprzęt budowlany. W zakresie maszyn włókienniczych i maszyn dla przemysłu spożywczego należy zrewidować produkowany dotychczas asortyment przechodząc na produkcję maszyn o wyższym poziomie technicznym jak np. w przemyśle spożywczym aparaty i maszyny do produkcji ciągłej i potokowej, automaty i półautomaty oraz zapewnić produkcję części zamiennych.

Kontynuując rozwój zbudowanego w okresie 6-lecia przemysłu okrętowego należy zapewnić zwiększenie produkcji statków pełnomorskich o 94 proc., przechodzić stopniowo do budowy jednostek o większym tonażu, w szczególności opanować produkcję tankowców 18.000 DWT, rozszerzyć stosowanie napędów motorowych na budowanych statkach oraz podnosić ich właściwości eksploatacyjne.

Dla zapewnienia należytego rozwoju przemysłu maszynowego należy zapewnić znaczny wzrost produkcji obrabiarek, a w szczególności maszyn i urządzeń do obróbki plastycznej. Asortyment produkowanych obrabiarek powinien być całkowicie zmodernizowany i blisko 2,5-krotnie rozszerzony. Wskaźniki eksploatacyjne produkowanych typów obrabiarek winny być znacznie poprawione.

Dla wykonania przez przemysł maszynowy zadań planu 5-letniego konieczny jest poważny rozwój fabrycznych biur konstrukcyjnych oraz podniesienie poziomu pracy centralnych biur konstrukcyjnych.

W planie 5-letnim należy dokonać poważnych zmian w wadliwym obecnie systemie specjalizacji i kooperacji produkcji. W tym celu należy szczególną uwagę zwrócić na specjalizację i szybszy wzrost produkcji podstawowych elementów kooperacji w przemyśle maszynowym jak: odlewy, odkuwki, zuniifikowane elementy i detale produkcyjne, osprzęt elektryczny itp. Specjalizacja tej produkcji winna być oparta w pierwszym rzędzie na wprowadzeniu nowoczesnych wysokowydajnych urządzeń i metod produkcyjnych. Jednocześnie należy zapobiec płynności w rozmieszczeniu zamówień na dostawy w ramach kooperacji i ustabilizować stosunki między zakładami podstawowymi a zakładami współpracującymi.

W rezultacie 5-latkę przemysł maszynowy powinien poważnie złagodzić dysproporcje, które obecnie utrudniają pełne wykorzystanie jego mocy produkcyjnej, oraz zapewnić, aby konstrukcja produkowanych maszyn i urządzeń odpowiadała wymaganiom współczesnej techniki.

Niezbędnym warunkiem pełnego rozwoju przemysłu maszynowego i realizacji szerokiego programu budownictwa inwestycyjnego jest uzyskanie poważnego postępu w poziomie produkcji hutnictwa. W roku 1960 powinniśmy osiągnąć produkcję

7,2 mln. ton stali, 4,9 mln. ton wyrobów walcowanych. Wykonanie tego zadania jest możliwe dzięki dokonaniom w okresie minionej 6-latkę wielkim nakładom inwestycyjnym w hutnictwie. W 5-lacie należy skoncentrować wysiłki na dokończeniu rozpoczętych obiektów hutniczych i modernizacji starych zakładów, uzyskując tym samym znaczny wzrost efektywności nakładów inwestycyjnych.

Poważny wzrost produkcji wyrobów walcowanych w 5-leciu przyczyni się nie tylko do pokonania dużych trudności zaopatrzeniowych, ale umożliwi jednocześnie eksport tych wyrobów, zwłaszcza blach cienkich.

Zgodnie z wymaganiami postępu technicznego należy w rozwoju hutnictwa położyć szczególny nacisk na znaczne zwiększenie produkcji stali jakościowych, opracowanie technologii i przystąpienie do produkcji nowych gatunków stali niskostopowych, opanowanie produkcji profili oszczędnościowych ze stali o wyższej jakości. W hutnictwie metali nieżelaznych obok dalszego wzrostu produkcji cynku o 16 proc. i miedzi elektrolitycznej o 23 proc., należy rozwinąć produkcję aluminium do 46 tysięcy ton w 1960 roku.

Wraz ze zwiększeniem wydobycia rud żelaza, cynkowo-olowianych, miedzi, należy w pięcioletce szerzej rozwinąć procesy wzbogacania rud oraz polepszyć zysk metali w hutnictwie.

Jednym z naczelných zadań rozwoju przemysłu w planie 5-letnim jest wzrost produkcji węgla.

Podjęcie wszystkich niezbędnych wysiłków dla realizacji ustalonych założeń wzrostu wydobycia węgla kamiennego jest konieczne nie tylko ze względu na potrzebę zapewnienia niezakłóconej pracy wszystkich gałęzi produkcji i poprawy zaopatrzenia ludności, ale również dla realizacji zadań w zakresie handlu zagranicznego. Węgiel jest naszym podstawowym artykułem eksportowym, dlatego należy zwrócić szczególną uwagę na zapewnienie górnictwu węglowemu niezbędnych środków inwestycyjnych i zaopatrzenia materiałowego oraz tworzenia stałej wysoko-kwalifikowanej kadry górniczej. Wzrost wydobycia powinien być gwarantowany w szczególności przez zakończenie budowy 6 nowych kopalń głębinowych, wybudowanie około 60 płytkich kopalń węgla kamiennego oraz rozbudowę istniejących kopalń.

W celu stworzenia możliwości dalszego wzrostu wydobycia w okresie następnym, należy rozpocząć budowę 12—15 kopalń głębinowych na obszarach rejonu nadwiślańskiego oraz w Zagłębiu Rybnickim. Dla uzyskania szybkiego efektu prac inwestycyjnych należy zwiększyć tempo głębinienia szybów, stosować szybkościowe metody wykonywania wyrobisk itp. W projektowanych kopalniach należy uwzględnić najnowsze osiągnięcia techniki górniczej.

Postęp techniczny w istniejących kopalniach powinien być gwarantowany przede wszystkim przez dalszą ich mechanizację i elektryfikację. Należy osiągać wskaźnik mechanicznego urabiania węgla kamiennego wrębem — 42 proc. i mechanicznego ładowania — 30 procent.

Dla polepszenia jakości węgla należy poczynić odpowiednie inwestycje, zwiększając zdolności produkcyjne sortowni, płuczek i flotacji.

Należy stworzyć warunki zapewniające górnictwu odpowiedni dopływ siły roboczej oraz poprawę warunków pracy i bytu górników.

Należy w tym celu:

— oddać na potrzeby górnictwa 150 tysięcy izb mieszkalnych,

— w celu likwidacji nadmiernego napięcia pracy w górnictwie ograniczyć ilość tak zwanych planowych niedziel roboczych w 1957 roku do 12 i znieść całkowicie ich stosowanie od 1958 roku. Uwzględniając poważne trudności, jakie ta decyzja spowoduje w bilansie węgla w zakresie potrzeb kraju i eksportu, zapewnić należy maksymalną poprawę wydobycia w dni powszednie. Wymaga to opracowania wspólnie z załogami górniczymi zespołu środków organizacyjno-technicznych i dalszego wzmocnienia świadomości dyscypliny pracy, znacznego wzrostu aktywności produkcyjnej i rozwoju współzawodnictwa pracy,

— znacznie powiększyć nakłady na bezpieczeństwo i higienę pracy. Należy ponadto przeprowadzić na szeroką skalę szkolenie załóg górniczych w zakresie nowoczesnej techniki górniczej.

Należy opracować długofalowy program oszczędzania węgla i przewidzieć niezbędne przesunięcia środków inwestycyjnych wszędzie tam, gdzie nakłady, umożliwiające oszczędzanie węgla są bardziej efektywne od nowego budownictwa kopalń. W szczególności dotyczy to: elektryfikacji kolei, gazyfikacji oraz energetyki.

Duże znaczenie dla oszczędności węgla kamiennego ma wzrost produkcji węgla brunatnego, którego wydobycie winno zwiększyć się z 6,0 mln. do 11,7 mln. ton, tj. o 95 proc. Jednocześnie przygotować należy zasady i zapewnić inwestycje mające na celu uzyskanie znacznego wzrostu wydobycia w następnym planie pięcioletnim.

W planie pięcioletnim należy dokonać wysiłku w kierunku przewyższenia dysproporcji, jaka zarysowała się w ostatnich latach w związku z pozostawianiem w tyle naszej energetyki za rozwojem całego przemysłu.

Przyspieszenie tempa rozwoju energetyki jest niezbędne z punktu widzenia postępu technicznego, realizacji szerokiego programu elektryfikacji, który stwarza przesłanki wyższej wydajności pracy i oszczędniejszego zużycia paliw. Szybki wzrost produkcji energii elektrycznej

(Ciąg dalszy na stronie następnej)

Uchwała VII Plenum Komitetu Centralnego PZPR

(Ciąg dalszy ze strony poprzedniej)

trycznej niezbędny jest także dla lepszego niż dotychczas zaopatrzenia ludności w szczególności na potrzeby elektryfikacji gospodarstwa domowego.

Rozwój energetyki musi się dokonywać na podstawie nowoczesnej techniki przez uruchomienie wielkich, wysokowydajnych elektrowni wyposażonych w nowoczesne agregaty. Pozwoli to w szczególności na stopniowe wycofywanie urządzeń przestarzałych i zmniejszenie zużycia węgla na jednostkę wytwarzanej energii elektrycznej.

Instalując możliwe wielkie agregaty i wprawiając równie zespoły o mocy jednostkowej 100 MW przy zastosowaniu układów blokowych, należy dążyć do stopniowego koncentrowania budownictwa nowych źródeł energii w wielkich elektrowniach o mocy rzędu 300—600 MW. Dla zapewnienia jak najbardziej ekonomicznych warunków pracy energetyki należy rozbudować sieć najwyższych napięć o 5,5 tys. km w ciągu pięcioletnia (w przeliczeniu na jednostkę łączącą w szczególności okręg dolnośląski z centrum kraju, a centrum kraju z jego północnymi rejonami, oraz intensywniej niż w ostatnich latach rozbudowywać sieć średnich i niskich napięć.

5 W planie pięcioletnim należy kontynuować budowę wielkiego przemysłu chemicznego. Produkcja tego przemysłu winna wzrosnąć ponad 2-krotnie. Oznacza to, że przemysł chemiczny obok maszynowego będzie najszybciej rozwijającą się gałęzią przemysłu. Należy dążyć do stopniowego zwiększenia produkcji przemysłu chemicznego, aby w roku 1960 uzyskać 570—600 tys. ton nawozów azotowych, fosforowych w czystym składniku.

Równoległe z dalszym poważnym wzrostem produkcji podstawowych produktów chemicznych: kwasu siarkowego, sodu kalcyonowanego i kaustycznej, amoniaku, karbidu, chloru, fenolu — należy opierać i uruchomić w skali przemysłowej produkcję podstawowych tworzyw syntetycznych, zastępujących deficytowe metale kolorowe, skórę, drewno — jak polichlorek winylu i polistyren. Tworzywa te powinny znaleźć szersze zastosowanie w budownictwie i przemyśle maszynowym, obuwniczym, galanterijnym itp.

W zakresie podstawowych surowców pochodzenia chemicznego dla przemysłu lekkiego należy — obok dalszego rozwoju ogólnej produkcji włókien sztucznych — znacznie rozszerzyć produkcję steolonu, wprowadzając jednocześnie nowe rodzaje włókien syntetycznych.

W celu zaoszczędzenia importowanych surowców należy uruchomić produkcję syntetycznych środków piorących. Produkcja wyrobów farmaceutycznych powinna wzrosnąć 2,3 raza, przy czym należy uruchomić produkcję szeregu cennych nowoczesnych leków, zwłaszcza antybiotyków, witaminy B 12, kofeiny i teofitiny, nowych środków przeciwcukrzycowych, nasercowych, przeciwbólowych i innych.

6 W okresie planu 5-letniego należy przezwytyczyć poważne nienadające się przemysłu materiałów budowlanych za rozwojem budownictwa. Niedobory materiałów budowlanych stanowią jeden z istotnych czynników ograniczających poważny, lecz wciąż jeszcze niedostateczny wzrost budownictwa w mieście i na wsi.

Stanowią one również przeszkodę w realizacji programu oszczędzania drewna jako materiału budowlanego. Należy osiągnąć wzrost produkcji cementu do 6,8 miliona ton. Wzrost produkcji cegły czerwonej i dachówki ceramicznej oprócz przede wszystkim na lepszym wykorzystaniu zdolności produkcyjnej pieców poprzez rozszerzenie możliwości wydobywczych kopaliń, możliwości przerobowych suszarni i wyrobowni oraz zdolności przepustowej transportu przez zastosowanie szybkościowych metod wypału. Należy także uruchomić nieczynne cegielnie i dachówczarnie, posiadające dostateczne zasoby surowcowe. Zbudować nowoczesne wytwórnie cegły wapienno-ślaskowej o zdolności produkcyjnej około 180 milionów sztuk, rozwinąć produkcję gipsowych bloków i suchych tynków oraz uruchomić produkcję drazonych płyt gipsowych na ścianki działowe. Szeroko rozwijać produkcję bloków żużlobetonowych. Zbudować 4 nowe zakłady gazobetonu. Przewidzieć przemysł kamienia budowlanego na mechaniczną produkcję kamiennych bloków ściennych oraz kamienia łamanego na fundamenty i mury.

Należy zbudować nową fabrykę glazury i terakoty oraz fabrykę rur azbestowo-cementowych. Rozwinąć produkcję szkła okiennego, fajansu sanitarnego i wyrobów kamionkowych. Uruchomić produkcję zastępczych materiałów posadzkowych, a w szczególności estrich-gipsu, utwardzonych i bakelitizowanych płyt spłisnionych oraz oszczędnościowych deszczulek posadzkowych z drewna. Rozwinąć stosownie do potrzeb budownictwa produkcję materiałów instalacyjnych i podnieść ich jakość.

Należy dążyć do poprawy bilansu materiałów budowlanych przez jak najszerze stosowanie, zwłaszcza w budownictwie wielkim, materiałów miejscowych, takich jak żużel, kamień, glina, trzcina. Terenowe rądy narodowe powinny rozwijać szeroką inicjatywę w celu wykorzystania tych surowców.

Przemysł terenowy powinien uruchomić produkcję sprzętu do wytwarzania na wsi

pustaków żużlo-cementowych i innych materiałów ściennych, zastępujących cegłę, oraz zorganizować produkcję elementów prefabrykowanych na sprzedaż dla ludności wiejskiej i na miejskie budownictwo indywidualne.

7 Zamierzenia w dziedzinie poprawy stopy życiowej ludności wymagają ilościowego i jakościowego wzrostu produkcji przemysłu lekkiego i spożywczego.

W pięcioletnie rozwijać należy intensywnie produkcję surowców sztucznych i zastępczych dla przemysłu lekkiego. Jednocześnie należy poważnie zwiększyć import surowców (bawełny o 33 proc., wełny o 64 proc., skór surowych o około 49 proc.).

W przemyśle lekkim i spożywczym zostaną dokonane inwestycje w skali większej niż to miało miejsce w sześciolciu.

Większość nakładów inwestycyjnych kierować należy na rekonstrukcję i modernizację techniczną istniejących zakładów.

Na tej podstawie nastąpi poważne zwiększenie produkcji artykułów konsumpcyjnych. Zasadniczym zadaniem przemysłu lekkiego i spożywczego w planie pięcioletnim jest poważne wzbogacenie asortymentu i istotna poprawa jakości produkcji, dotyczy to szczególnie wyrobów włókienniczych i skór, których jakość nie nadążała w poprzednim okresie za wzrostem wymagań rynku.

Poprawę jakości tkanin należy osiągnąć głównie przez polepszenie ich struktury, wzbogacenie kolorystyki oraz rozszerzenie stosowania apretur szlachetnych. Należy także zwiększyć w produkcji udział najbardziej wartościowych tkanin: wełnianych tkanin wysokoprocenowych (głównie czesankowych), tkanin wełnianych z domieszką włókien syntetycznych, tkanin steelonowych, tkanin imitujących futra, popeliny, bawełnianych tkanin płaszczykowych i innych.

8 Obok niezbędnego wzrostu i udoskonalenia produkcji wszystkich gałęzi wielkiego i średniego przemysłu społecznego, wytwarzającego artykuły konsumpcyjne, istotną rolę w poprawie zaopatrzenia ludności odegrać powinien wzrost produkcji i usług państwowego przemysłu terenowego i spółdzielczości pracy oraz rzemiosła i chałupnictwa. Należy naprawić błędy popełnione w ubiegłym okresie w stosunku do rzemiosła indywidualnego i stworzyć mu odpowiednie warunki działalności i rozwoju.

9 Poważny program inwestycyjny stawia doniosłe zadania przed pracownikami budownictwa.

Wzrost produkcji budowlano-montażowej powinien wynieść około 57 proc. w porównaniu z 1955 rokiem (w cenach 1956 r.).

W celu osiągnięcia założonych w planie efektów inwestycyjnych należy:

— dążyć do jak najszybszego oddania do użytku obiektów rozpoczętych w okresie planu 6-letniego;

— usprawnić projektowanie i zlikwidować przerosty w dokumentacji projektowo-kosztorysowej, zapewniając jednocześnie wysoką jakość projektów;

— uwzględnić w projektowaniu najnowsze osiągnięcia nauki i techniki, jak również najwyższe wskaźniki techniczno-ekonomiczne, uzyskane w przodujących przedsiębiorstwach krajowych i zagranicznych;

— wprowadzić na szeroką skalę projekty, typowe w budownictwie mieszkaniowym, socjalno-bytowym, a także przemysłowym.

Za naczelne zadanie w dziedzinie budownictwa uważa się rozwinięcie prefabrykacji i mechanizacji, uprzemysłowienie budownictwa.

W związku z tym należy szeroko rozwinąć bazę materiałową prefabrykatów oraz zaopatrzyć budownictwo w nowoczesne maszyny i urządzenia.

Bojowym zadaniem robotników, inżynierów i techników budowlanych jest skuteczne przeciwdziałanie marnotrawstwu, oszczędne gospodarowanie materiałami i możliwie pełne wykorzystanie cennego sprzętu.

Rolnictwo i leśnictwo

1 Wyniki gospodarcze ubiegłego roku i dane o rozwoju hodowli, uzyskane na podstawie spisu rolnego, świadczą o pomyślnym przebiegu pierwszego roku realizacji założenia planu pięcioletniego, uchwalonych przez V Plenum Komitetu Centralnego. Zgodnie z tymi założeniami, główne wskaźniki planu 5-letniego rolnictwa powinny kształtować się w następujący sposób:

Zbiory podstawowych ziemiopłodów powinny osiągnąć co najmniej następującą wysokość:

1960 r.	wskaźnik 1960 r. w stosunku do średnich rocznych zbiorów z lat 1951—1955
zboża ogółem	14 200 tys. ton 121,3
ziemiaki	38 000 tys. ton 127,5
buraki cukrowe	9 200 tys. ton 140,9

Wzrost produkcji roślinnej powinien być uzyskany w drodze podniesienia plonów z hektara oraz zwiększenia powierzchni zasiewów.

Należy osiągnąć następujący poziom plonów z hektara w 1960 roku:

1960 r.	wskaźnik 1960 r. w stosunku do średnich rocznych plonów z lat 1951—1955
zboża ogółem	14,9 119,2
ziemiaki	140,0 123,7
buraki cukr.	ok. 220,0 ok. 122

Do roku 1960 należy osiągnąć wzrost powierzchni zasiewów w całym rolnictwie do 15 750 tys. ha.

Należy dążyć do częściowego zastąpienia kukurydzą mniej wydajnych zbóż pastewnych, jak owies oraz takich roślin, jak brzoza, burak półcukrowy i pastewny, nie należy jednak rozwijać uprawy kukurydzy kosztem buraka cukrowego i ziemniaka.

Wprowadzenie kukurydzy na miejsce innych roślin powinno następować przy pełnym uwzględnieniu efektywności tej zmiany w konkretnych warunkach danego terenu. Powierzchnia zasiewów kukurydzy powinna wzrosnąć do około 850 tys. ha.

Należy zwiększyć plony upraw technicznych: buraka cukrowego, oleistych — lnu i konopi itp. przez ulepszenie zabiegów agrotechnicznych, właściwą politykę nasienną, znacznie większą opiekę nad plantacjami ze strony służby rolniej i przemysłu. Obok zbóż i kukurydzy szczególną opieką należy otoczyć uprawy buraka cukrowego. Utrzymując wielkość arealu uprawy buraka cukrowego w tradycyjnych rejonach woj. poznańskiego, bydgoskiego, wrocławskiego i gdańskiego, należy dążyć jednocześnie do rozszerzenia kontraktacji buraka cukrowego na terenach województw wschodnich.

Należy wydatnie zwiększyć produkcję warzyw i owoców, wykorzystać w tym celu już istniejące wokół dużych miast i osiedli rolniczych strefy warzywniczo-sadownicze i organizować nowe, mając na uwadze rosnące zapotrzebowanie ludności oraz przetwórstwa przemysłowego na warzywa i owoce. Produkcję warzyw w 1960 r. należy doprowadzić do ok. 3 mln. ton w uprawie gruntowej i około 30 tys. ton warzyw w uprawie pod szklarnią.

W celu osiągnięcia podstawowych zadań stojących przed rolnictwem należy zapewnić dalszą jego mechanizację. M. in. należy dostarczyć rolnictwu w ciągu 5 lat ok. 70.600 traktorów przeliczeniowych w tym 20 tys. traktorów o mocy ok. 25 KM przystosowanych do upraw międzyrzędowych, co pozwoli na podwojenie stanu parku traktorewego w 1960 r. w stosunku do roku 1955; ponad 12 tys. kombajnów zbożowych, co pozwoli na prawie 3-krotny wzrost parku tych maszyn, 31.100 snopowiązałek traktorewych, co pozwoli na ok. 3-krotny wzrost parku, ponad 82.500 siewników zbożowych konnych, co pozwoli na wyeliminowanie w zasadzie siewu ręcznego zbóż. Powinien także nastąpić znaczny wzrost produkcji żniwiarek, kosiarek konnych i młocarni kieratowych, co umożliwi szerokie udostępnienie tych maszyn gospodarstwu indywidualnym.

Należy również wydatnie zwiększyć produkcję maszyn i prostych narzędzi do uprawy i zbioru roślin przemysłowych.

Należy zwiększyć zaopatrzenie rolnictwa w nawozy sztuczne o około 83 proc., przy równoczesnej poprawie ich asortymentu i jakości. Oznacza to zwiększenie zaopatrzenia w nawozy sztuczne w przeliczeniu na hektar zasiewu do 63 kg w czystym składniku, to jest do poziomu 9 razy wyższego niż przed wojną. Równocześnie należy zapewnić bardziej racjonalne wykorzystanie obornika oraz innych nawozów organicznych.

Należy wzmocnić walkę środkami chemicznymi z chwastami i szkodnikami roślin, w szczególności walkę ze stonką i ze szkodnikami buraków cukrowych i rzepaku.

W okresie planu 5-letniego należy podnieść poziom gospodarki nasiennej i zapewnić zasiewy ważniejszych kultur kwalifikowanym materiałem siewnym. Należy poważnie zwiększyć produkcję nasion niezbędnych dla poprawy bazy paszowej i zapewnić pełne pokrycie zapotrzebowania na nasiona roślin poplonowych. W tym celu należy rozszerzyć sieć gospodarstw nasiennych i reprodukcyjnych, stacji oceny odmian i oceny nasion oraz dążyć do jak największej samowystarczalności poszczególnych rejonów w produkcji nasion kwalifikowanych.

W oparciu o wzrost produkcji roślinnej i zwiększoną ilość pasz powinien być osiągnięty następujący poziom produkcji artykułów zwierzęcych:

	1960 r.	wskaźnik wzrostu produkcji 1960 (1955=100)
żywiec ogółem	2 114 tys. ton	126,7
w tym:		
wieprzowiny	1 480 tys. ton	125,2
mleko	12 480 mln. l.	129,6
wełna	15 200 ton	154,3

Stan pogłowia powinien osiągnąć w 1960 r. następującą wielkość:

	1960 r.	wskaźnik wzrostu produkcji 1960 (1955=100)
bydło	9 950 tys. szt.	125,8
w tym: krowy	6 260 tys. szt.	114,9
trzoda chlewna	12 500 tys. szt.	114,8

Mleczność krow powinna wzrosnąć z 1765 litrów w roku 1955 do 2 tysięcy litrów w 1960 roku, jednocześnie należy znacznie zwiększyć produkcję bydła rzeźnego, zwłaszcza w drodze rozszerzenia kontraktacji wychowu cieląt dotychczas przeznaczanych na ubój — do wagi 150—200 i więcej kilogramów. Osiągnięcie założonych wskaźników wzrostu produkcji rolniczej wymaga prawidłowego stosowania środków ekonomicznych, ich elastyczności i ciągłej kontroli wyników.

Należy zapewnić warunki opłacalności produkcji rolnej i poprawić zaopatrzenie wsi w artykuły przemysłowe, a zwłaszcza w materiały budowlane.

Realizując konsekwentnie politykę sojuszu klasy robotniczej z chłopstwem pracującym i otaczając opieką gospodarstwa biedoty wiejskiej, należy równocześnie pamiętać o tym, że realizacja zadań planu pięcioletniego w rolnictwie wymaga wykorzystania możliwości produkcyjnych wszystkich grup gospodarstw indywidualnych, w tym również gospodarstw kulańskich.

W polityce partii na wsi konieczne jest właściwe posługiwanie się bodźcami ekonomicznymi i pełne przestrzeganie praworządności ludowej.

2 W okresie planu 5-letniego nastąpi umocnienie i dalszy rozwój spółdzielczości produkcyjnej osiągnięty przy przestrzeganiu zasady pełnej dobrowolności, przy zapewnieniu niezbędnego uprzywilejowania ekonomicznego spółdzielni produkcyjnych.

Spółdzielnie produkcyjne powinny odegrać przodującą rolę w walce o podniesienie produkcji rolniczej w planie pięcioletnim. Wzrost produkcji zbóż w spółdzielniach produkcyjnych powinien być osiągnięty przede wszystkim w drodze podniesienia plonów 4 zbóż przez stosowanie prawidłowej agrotechniki i pielęgnacji, kompleksową mechanizację uprawy i sprzętu, znaczne zwiększenie zaopatrzenia w nawozy sztuczne. Większym i dobrze zorganizowanym spółdzielniom należy stworzyć możliwości zakupu traktorów na własność. Dotyczy to zwłaszcza spółdzielni położonych z dala od POM-ów.

Udział ziemniaków w strukturze zasiewów, jako cennej kultury dającej znaczną ilość jednostek pokarmowych z hektara i podnoszącej ogólną intensywność gospodarki, powinien znacznie wzrosnąć.

Wzrost produkcji roślin przemysłowych należy uzyskać przede wszystkim w drodze podniesienia plonów.

W oparciu o wzrost produkcji zbóż i ziemniaków oraz znaczne podniesienie wydajności użytków zielonych, spółdzielnie powinny osiągnąć wzrost produkcji mięsa i mleka.

Rozwój pogłowia bydła zespołowego przy równoczesnym wzroście mleczności krow powinien stanowić główne ogniwo planu rozwoju produkcji spółdzielczej. Ilość bydła przypadająca na 100 ha użytków powinna poważnie wzrosnąć.

W celu wykonania zadań w zakresie umocnienia spółdzielni produkcyjnych i rozwoju ich produkcji należy zwiększyć pomoc państwa dla spółdzielni, m. in. należy:

— znacznie umocnić POM-y w drodze zwiększenia wyposażenia w nowoczesne maszyny rolnicze i skierowanie wykwalifikowanych kadr, usprawnić metody pracy POM w spółdzielniach i zwiększyć ich odpowiedzialność za wyniki produkcyjne spółdzielni;

— przeznaczyć w planie inwestycyjnym ok. 4,670 mln. złotych na pomoc państwa dla spółdzielni produkcyjnych: podstawowa część kredytów państwowych będzie przeznaczona na budowę pomieszczeń dla inwentarza i na budowę silosów;

— poważnie zwiększyć mechanizację prac związanych z hodowlą w spółdzielniach produkcyjnych;

— poważnie zwiększyć zasięg elektryfikacji spółdzielni, udostępnić szerokie wykorzystanie energii elektrycznej do napędu urządzeń służących do mechanizacji hodowli, celem zmniejszenia pracochłonności tego działu gospodarki.

3 W wykonaniu ogólnych zadań, stojących przed całym rolnictwem, doświadczenia przed wojną państw. gospod. rolnym. Szczególnie dużą rolę powinny odegrać PGR w zaopatrzeniu gospodarki chłopskiej w kwalifikowany materiał siewny oraz w doborowy materiał zarodowy. W związku z tym PGR powinny wydatnie podnieść poziom hodowli zarodowej i gospodarki nasiennej.

Do centralnych zadań PGR należy także, czyżby podniesienie produkcji zbóż i kukurydzy oraz roślin przemysłowych. Wzrost produkcji zbóż powinien być osiągnięty w drodze dużej części plonów czerech zbóż oraz w drodze rozszerzenia uprawy kukurydzy do 180 tys. ha kosztem mniej wydajnych zbóż i niektórych roślin pastewnych.

Obok wzrostu uprawy kukurydzy wzrosnąć powinna w PGR o około 32 proc. powierzchnia uprawy ziemniaków.

Pogłowia bydła powinno osiągnąć w 1960 r. ok. 900 tys. sztuk, co stanowiłoby w stosunku do 1955 r. wzrost o około 60 proc., pogłowia trzody powinno wzrosnąć w PGR do ok. 1.100 tys. sztuk. Wzrost produkcji żywca wieprzowego powinien być uzyskany w drodze zmniejszenia dużej obecnie ilości padnięć oraz uzyskania większych dziennych przyrostów wagi.

Bardzo znacznie powinno wzrosnąć w PGR pogłowia owiec i osiągnąć w 1960 r. około 600 tys. sztuk (w stosunku do 1955 r. wzrost o około 70 proc.), przy jednoczesnym podniesieniu jakości i wydajności wełny od 1 owcy.

Należy w pełni wykorzystać możliwości, jakie daje nowy system planowania w rolnictwie, w celu uaktywnienia szerokich mas pracowników PGR w walce o podniesienie produkcji i dostaw dla państwa, o wyższy poziom gospodarowania i zdecydowane przeciwdziałanie panoszącemu się marnotrawstwu. Szczególną uwagę zwrócić należy na polepszenie warunków bytowo-socjalnych i kulturalnych pracowników.

W gospodarstwie leśnym należy zapewnić wzrost wszechstronnej użyteczności lasów, lepsze zaspokojenie potrzeb gospodarki narodowej w zakresie produkcji drewna i innych produktów leśnych.

Ogólne pozyskanie mas drzewnej należy obniżyć w stosunku do 1955 r. o około 6 proc. Wyrob lasów będzie jednakże nadal nadmierny. Jest on jednak niezbędny ze względu na olbrzymie zapotrzebowanie gospodarki narodowej, a zwłaszcza budownictwa, na drewno. W celu poprawy sytuacji w gospodarce leśnej należy opracować radykalny program oszczędności drewna, szeregowego stosowania materiałów zastępczych oraz takiej rozbudowy przemysłu produkującego materiały zastępcze, aby w następnej pięcioletce zapewnić bardziej prawidłowy wyrab lasów.

Należy zapewnić racjonalną i oszczędną gospodarkę drewnem między innymi przez lepsze wykorzystanie odpadów drzewnych oraz dotąd nie wykorzystanych asortymentów, udostępnienie drzewostanów dotąd niedostępnych i inne środki. Równocześnie należy zwiększyć zakres pielęgnowania, ochrony i odnowienia drzewostanów. Należy wykonać odnowienie zębów na powierzchni 887 tys. ha i zalesienie nieużytków na powierzchni około 234 tys. ha

(Ciąg dalszy na stronie następnej)

Uchwała VII Plenum Komitetu Centralnego PZPR

(Ciąg dalszy ze strony poprzedniej)
oraz założyć plantacje topolowe na powierzchni 15 tys. ha.

Transport

Wykonanie zadań planu 5-letniego wymaga zwiększenia przewozów wszystkimi rodzajami transportu. Przewozy ładunków w tonach w transporcie kolejowym normalnotorowym powinny wzrosnąć o 20–25 proc., przewozy pasażerów o około 20 proc.

Należy zapewnić zwiększenie przewozów ładunków w całym transporcie samochodowym o około 154 proc., przewozów ładunków w żegludze morskiej o około 39 proc. W toku planu 5-letniego powinna nastąpić pewna zmiana struktury transportu w kierunku zwiększenia udziału samochodów jako środka przewozu na krótsze odległości.

W planie 5-letnim należy realizować modernizację kolejnictwa zmierzając do szybszego usuwania zacofania technicznego kolei.

W tym celu między innymi należy zelektryfikować ponad 900 km linii kolejowych oraz zapewnić terminową dostawę taboru i urządzeń z przemysłu i importu.

Usprawnienie pracy transportu kolejowego powinno wyrażać się we wzroście szybkości obrotu wagonu towarowego, podniesieniu przeciętnego ciężaru brutto pociągów towarowych, zmniejszeniu zużycia węgla na jednostkę przewozu.

Mimo dostaw w planie 5-letnim stosunkowo większych aniżeli w planie 6-letnim ilości nowoczesnego taboru nie zostaną całkowicie usunięte trudności w okresach szczytowego nasilenia przewozu.

W związku z tym równolegle z usprawnieniem pracy kolei resorty gospodarcze winny ściśle współdziałać z nią w zakresie racjonalizacji przewozów oraz skrócenia czasu postoju wagonów pod ładunkiem i wyładunkiem.

Plan 5-letni powinien przynieść pewną poprawę stanu dróg i mostów przez rozbudowę sieci i zwiększenie nakładów na naprawy i konserwację.

W transporcie morskim powinien nastąpić wzrost udziału przewozów flotą własną do ok. 25 proc. w roku 1960.

Rozbudowa floty morskiej powinna opierać się na dostawach statków o wysokich walorach techniczno-eksploatacyjnych, wyposażonych w nowoczesny sprzęt nawigacyjny. Uwzględniając z jednej strony nie wystarczające zasoby dewizowe na import statków, a z drugiej strony szybką opłacalność nakładów na ten cel, należy wykorzystać w toku wykonania planu ewentualne możliwości kredytowe oraz rezerwy dewizowe w celu zwiększenia zakupu statków.

W celu skrócenia postojów statków, zwiększenia rotacji statków polskich, uzyskania korzystniejszych warunków płatności przy korzystaniu z przewozów statkami obcymi oraz dla zaktywizowania obrotów tranzytowych należy podnieść poziom techniczny wyposażenia portów.

W zakresie łączności winien nastąpić znaczny wzrost usług przez koncentrowanie wysiłków na rozbudowie urządzeń, służących bezpośrednio do zaspokojenia potrzeb ludności, a przede wszystkim miejscowej sieci telefonicznej i central miejskich.

Należy wprowadzać dalszą modernizację urządzeń łączności, rozwijać nowoczesną telefonię wielokrotną, linie radiowe oraz zapoczątkować automatyzację międzymiastowej łączności telefonicznej. W Warszawie i kilku największych miastach kraju powstaną ośrodki telewizyjne.

Postęp techniczny w gospodarce narodowej

Niezbędnym czynnikiem realizacji zadań planu 5-letniego jest podniesienie poziomu technicznego naszej gospodarki narodowej. W planie 5-letnim rozbudowana zostanie szeroka baza materialna dla rozwoju i wprowadzania do gospodarki nowej techniki. Zabezpieczyć ją powinien przede wszystkim przemysł maszynowy, rozwijając dotychczasową i uruchamiając nową produkcję urządzeń dla mechanizacji, automatyzacji, elektryfikacji itp.

Kluczowym zadaniem w zakresie rozwijania nowej techniki jest opracowywanie i wprowadzanie nowych konstrukcji maszyn i urządzeń produkcyjnych o wysokich walorach technicznych i ekonomicznych.

Należy zaprzestać produkcję maszyn i urządzeń przestarzałych pod względem technicznym i wprowadzić do produkcji nowe konstrukcje.

W związku z tym należy szeroko rozwijać własne prace naukowo-badawcze, konstrukcyjne i doświadczalne oraz znacznie rozszerzyć wykorzystanie doświadczeń zagranicznych.

W celu znacznego podniesienia wydajności i poprawy warunków pracy należy wydawnie przyspieszyć tempo mechanizacji prac podstawowych i pomocniczych we wszystkich gałęziach gospodarki narodowej, rozszerzyć zakres kompleksowej mechanizacji i prowadzić w większej skali automatyzację procesów produkcyjnych.

Należy prowadzić prace nad udoskonaleniem procesów technologicznych i usprawnieniem organizacji produkcji, znacznie zwiększyć udział ciągłych i potokowych metod produkcji.

Należy postawić następujące minimalne zadania w zakresie mechanizacji i automatyzacji procesów produkcyjnych w poszczególnych gałęziach gospodarki narodowej:

— W HUTNICTWIE — kompleksowo zautomatyzować wielkie piece, uzyskując ze zautomatyzowanych pieców nie mniej niż 60 proc. wytwarzanej surowki, wprowadzić automatyzację reżimu cieplnego co najmniej 85 proc. pieców martenowskich, w hutach cynku wprowadzić automatyczne urządzenia kontrolno-pomiarowe i sygnalizacyjne.

— W PRZEMYSLE WĘGLOWYM — należy zapoczątkować kompleksową mechanizację kopalń, zakończyć wprowadzanie zdalnego sterowania przenośników taśmowych, wprowadzić zdalne sterowanie maszyn przodkowych oraz urządzenia do automatycznego włączania i wyłączania pomp, wentylatorów i innych urządzeń dołowych. Zwrócić szczególną uwagę na zagadnienia hydromechanizacji robót górniczych i obok jej wprowadzenia do wybranych kopalń prowadzić prace zmierzające do budowy nowych kopalń o pełnej hydromechanizacji.

— W ENERGETYCE — przystąpić w szerokim zakresie do automatyzacji elektrowni i sieci energetycznych, w szczególności objąć w 1960 r. automatyczną regulacją procesów spalania nie mniej niż 70 proc. wytwarzanej pary, wprowadzić automatyzację lub półautomatyzację elektrowni wodnych, co najmniej w zakresie 94 proc. zainstalowanej mocy. Całkowicie zmechanizować wyładunek węgla z wagonów i nawęglanie kotłów.

— W PRZEMYSLE BUDOWY MASZYN — zapoczątkować przechodzenie na obróbkę mechaniczną masowych i wielkoseryjnych asortymentów w automatycznych liniach obróbkowych i na automatycznych wieloprzrzędowych i wieloperacyjnych obrabiarkach agregatowych. W jak najszerszym zakresie zmechanizować wszystkie prace w odlewniach. Znacznie rozszerzyć mechanizację wszystkich robót w kuźniach oraz mechanizację i automatyzację robót spawalniczych. Przystąpić do szerokiej mechanizacji i zapoczątkować automatyzację procesów kontroli technicznej.

— W PRZEMYSLE CHEMICZNYM — przystąpić do kompleksowej automatyzacji procesów produkcyjnych, a w pierwszym rzędzie zautomatyzować pomiary i kontrolę procesów oraz wprowadzić automatyczną regulację zwłaszcza w przemyśle syntezy chemicznej, w farmaceutycznym i nieorganicznym.

— W PRZEMYSLE MATERIALÓW BUDOWLANYCH — dążyć do zmechanizowania ciężkich i pracochłonnych robót.

— W PRZEMYSLE PAPIERNICZYM I DRZEWNYM — położyć szczególny nacisk na mechanizację prac załadunkowych i wyładowawczych na placach drzewnych i węglowych.

— W PRZEMYSLE WŁÓKIENNICZYM — zwiększyć udział zautomatyzowanych maszyn i urządzeń, zautomatyzować cewienie wątku, znacznie rozszerzyć mechanizację wiązania osnów oraz przeglądania tkanin surowych i gotowych.

— W PRZEMYSLE SPOŻYWCZYM — zwrócić szczególną uwagę na wprowadzenie kompleksowej mechanizacji procesów produkcyjnych i redukcję prac ręcznych w najbardziej masowych i pracochłonnych czynnościach.

Szczególną uwagę skupić należy na najnowszych dziedzinach techniki światowej.

Należy prowadzić prace naukowo-badawcze nad metodami otrzymywania energii elektrycznej z reaktorów jądrowych oraz nad zastosowaniem energii atomowej do napędu statków morskich, rozwinąć produkcję izotopów promieniotwórczych dla celów badawczych: medycyny, rolnictwa i przemysłu; opanować technologię i przygotować produkcję uranu metalicznego, a także koniecznych dla tej produkcji surowców chemicznych, zbudować doświadczalny niskotemperaturowy reaktor jądrowy; uruchomić produkcję aparatury tadowej i dozy-metrycznej.

Należy prowadzić dalsze prace w dziedzinie techniki półprzewodników, opanować i rozwinąć na skalę przemysłową produkcję germanu i krzemu, wprowadzić seryjną produkcję przyrządów półprzewodnikowych.

Jedną z najważniejszych przeszkód w rozwoju nowej techniki był dotychczas brak perspektyw rozwoju technicznego całych gałęzi produkcji i poszczególnych zakładów. Uznaje się za konieczne opracowywanie perspektywicznych planów rekonstrukcji technicznej całych gałęzi i poszczególnych zakładów. W planach tych należy uwzględnić: zakres i terminy wycofywania z produkcji przestarzałych, mało wydajnych maszyn i urządzeń, zakres i etapy mechanizacji i automatyzacji procesów produkcji itp. Zakres i rodzaj wszystkich przedsięwzięć technicznych muszą być określone na podstawie badań ekonomicznych. Praktyka wyboru środków technicznych bez rachunku ekonomicznego nie może być nadal tolerowana.

Możliwości szerokiego wprowadzenia najnowszych osiągnięć techniki do produkcji jeszcze w bieżącej pięcioletniej są ograniczone ze względu na wysokie koszty inwestycyjne. Należy jednak wykorzystać obecną pięcioletkę dla gruntownego przygotowania kadr naukowych i technicznych oraz pełnej dokumentacji dla szerokiego rozwoju w następnej pięcioletce tych gałęzi produkcji, które są charakterystyczne dla najnowszej techniki — jak urządzenia automatyczne oparte na elektronice, sztuczne tworzywa, wreszcie — pokojowe wykorzystanie energii jądrowej.

Jednym z najbardziej istotnych warunków rozwoju nowej techniki jest podniesienie na wyższy poziom i zwiększenie efektywności pracy Instytutów, biur konstrukcyjnych, biur projektowych itp.

Szczególną opieką powinny być otoczone placówki zajmujące się najnowszymi dziedzinami techniki światowej.

Należy dążyć do ożywienia istniejących i rozbudowy sieci nowych zakładowych biur konstrukcyjnych, które powinny odegrać bardzo poważną rolę w opracowaniu nowych konstrukcji i wprowadzaniu nowej techniki.

Komitet Centralny wyraża przekonanie, że twórcza inicjatywa pracowników nauki, inżynierów, techników, robotników spowoduje znaczne zmniejszenie dystansu dzielącego nas

jeszcze obecnie od najwyższego poziomu techniki światowej.

Współpraca gospodarcza i handel zagraniczny

Bardzo duże znaczenie dla realizacji zadań rozwoju gospodarki narodowej i podniesienia stopy życiowej w planie 5-letnim posiada dalsze rozszerzenie i umacnianie stosunków gospodarczych z zagranicą.

W planie 5-letnim należy dążyć do dalszego zacieśnienia braterskiej współpracy ekonomicznej ze Związkiem Radzieckim i krajami demokracji ludowej na zasadzie racjonalnego podziału pracy, przynoszącego korzyści wszystkim zainteresowanym. Należy jednocześnie znacznie rozszerzyć kontakty, wymianę towarów i doświadczeń technicznych z krajami kapitalistycznymi na zasadach równości i wzajemnych korzyści. Dotychczasowe osiągnięcia w dziedzinie rozwoju przemysłu z jednej strony i aktualne potrzeby gospodarcze z drugiej strony, stwarzają możliwość i konieczność dokonania określonych zmian w strukturze rzeczowej handlu zagranicznego. Główny kierunek tych zmian powinien polegać na zmniejszeniu udziału importu inwestycyjnego oraz zwiększeniu w eksporcie udziału maszyn i wyrobów gotowych kosztem zmniejszenia udziału surowców.

Należy dołożyć starań dla zwiększenia eksportu kompletnych obiektów. Należy stworzyć warunki do poważnego wzrostu eksportu. Trzeba w tym celu przede wszystkim przewidzieć odpowiednie środki ekonomiczne i organizacyjne dla rozwoju produkcji eksportowej, nie tylko w zakresie wyrobów tradycyjnie eksportowanych, ale również szerokiej gamy nowych wyrobów. W celu stosowania właściwych kryteriów wyboru artykułów eksportowanych należy pogłębiać analizę rynków i naszych możliwości eksportowych w celu zwiększenia rozmiarów eksportu i osiągnięcia największych efektów ekonomicznych. Należy stworzyć warunki zabezpieczające przed zbędnym i nieekonomicznym importem oraz szerzej i planowo rozwijać w kraju produkcję wyrobów, których import jest nieopłacalny lub uciążliwy.

W celu zapewnienia rytmicznych dostaw towarów z importu oraz stworzenia właściwych warunków dla wprowadzenia prawidłowej polityki zakupów i sprzedaży towarów, należy dążyć do stworzenia niezbędnych rezerw dewizowych, gwarantujących możliwości prawidłowego realizowania zadań handlu zagranicznego.

Komitet Centralny stwierdza, że pozytywną cechą metody przygotowania projektu planu 5-letniego była dyskusja w zakładach pracy. Robotnicy, inżynierowie, technicy, ekonomiści i inni pracownicy naszej gospodarki okazali organom planującym wielką pomoc w mobilizacji rezerw

Doraźne środki usprawnienia gospodarki i usunięcia najjaskrawszych bolączek

Komitet Centralny uważa za konieczne opracowanie szeregu środków doraźnych, które powinny być stopniowo przedsięwzięte w ciągu 1956 roku i 1957 roku, a które mogą przyczynić się do usprawnienia gospodarki oraz możliwie szybkiego polepszenia warunków bytowych mas pracujących. Środki te powinny być w najbliższym okresie opracowane przez rząd. Komitet Centralny uważa, że program taki między innymi powinien przewidywać:

a. W dziedzinie warunków życia i pracy klasy robotniczej:

1 realizowanie w dalszym ciągu zapowiedzianego przez partię i rząd planu podwyżek i regulacji płac oraz uposażeń przede wszystkim w odniesieniu do grup pracowników stosunkowo gorzej zarabiających z tym, że ogólna suma ustalona początkowo na 5 miliardów złotych w skali rocznej w ciągu roku bieżącego powinna być zwiększona do 7 miliardów. Regulacje płac powinny być starannie przygotowane przez organa administracji gospodarczej i związków zawodowe tak, aby nie dopuścić do niekorzystnych zmian w uposażeniach jakiegokolwiek grupy pracowników; kwoty, które będą przeznaczane na ten cel w 1957 roku, należy zużytkować głównie na poprawę płac dla robotników i pracowników zatrudnionych bezpośrednio w produkcji;

2 uznanie za niedopuszczalne przeprowadzenie rewizji dotychczas stosowanych w przedsiębiorstwach norm pracy, jeśli ta rewizja pociąga za sobą obniżkę płac; należy ustalić zasadę, że poszczególne zmiany norm w przedsiębiorstwie mogą być dokonywane wyłącznie w powiązaniu z istotnymi zmianami w procesie technologicznym i w organizacji produkcji oraz w porozumieniu z odpowiednimi instancjami związków zawodowych. Wszelkie generalne zmiany norm w poszczególnych gałęziach gospodarki mogą być dokonywane jedynie w powiązaniu z odpowiednią zmianą stawek tak, aby płace nie uległy obniżeniu. Decyzje w tej sprawie mogą być podejmowane przez resorty tylko w uzgodnieniu z zarządami głównymi związków zawodowych;

3 podniesienie od 1 stycznia 1957 roku zasiłków rodzinnych dla rodzin niżej uposażonych, mających na utrzymaniu czworo lub więcej dzieci;

4 przejrzenie przepisów dotyczących płac i innych warunków pracy z punktu widzenia zgodności z ustawodawstwem pracy i

produkcyjnych i nakreślanu dróg walki o ulepszenie metod gospodarowania. Dalszym poważnym czynnikiem bezpośredniego oddziaływania mas pracujących na kierunki naszego rozwoju gospodarczego stała się wielka ogólnonarodowa dyskusja po XX Zjeździe KPZR.

Wyciągając wnioski z dotychczasowych doświadczeń bezpośredniego udziału mas pracujących w opracowaniu planu 5-letniego, należy uczynić dalszy krok naprzód na tej drodze. Dlatego też Komitet Centralny stwierdza, że zawarte w uchwale wskaźniki traktuje jedynie jako wytyczne kierunkowe. Na podstawie tych wytycznych należy w ciągu najbliższych miesięcy opracować ostateczny projekt planu 5-letniego oraz projekt ustawy o planie 5-letnim, który zostanie przedłożony Sejmowi.

Prace nad planem na podstawie wytycznych należy prowadzić w dwóch ściśle ze sobą związanych i wzajemnie zalegających się formach:

1 w formie dokonania przez organy planujące, resorty gospodarcze oraz naukowe placówki techniczne, ekonomiczne, uzupełniających analiz ekonomicznych wskaźników planów zwłaszcza ekonomicznej efektywności zamierzonych inwestycji;

2 w formie szerokiej dyskusji zarówno nad ogólnymi propozycjami planu jak i nad wynikającymi z tych proporcji podstawowymi zadaniami poszczególnych gałęzi i kluczowych zakładów pracy.

Organy planujące i nadrzędne jednostki gospodarcze powinny poinformować załogi zakładów pracy, które z ich wniosków zgłoszonych w toku dyskusji zostały uwzględnione, a które i dlaczego nie mogły znaleźć uwzględnienia w wytycznych. W szczególności należy wyjaśnić, że wiele wniosków nie mogło być przyjętych, gdyż pociągały za sobą dodatkowe nakłady inwestycyjne, nadmiernie obciążające dochód narodowy. Dlatego też najważniejszym zadaniem obecnego etapu dyskusji nad planem powinno być zgłaszanie wniosków w sprawie najbardziej racjonalnego wykorzystania przyznanych środków inwestycyjnych i mobilizacji dodatkowych rezerw produkcyjnych i oszczędności bez dodatkowych nakładów.

Nadwyżki środków wygospodarowane ponad plan winny być przeznaczone na poprawienie stopy życiowej lub w koniecznych przypadkach na uzupełnienie zapasów surowców i żywności w kraju.

Komitet Centralny wyraża głębokie przekonanie, że dyskusja a zwłaszcza konkretne wnioski uzupełniające lub poprawiające opracowanie planu 5-letniego pozwolą uniknąć wielu błędów i niedociągnięć, stworzą możliwie najlepsze warunki realizacji programu podniesienia stopy życiowej ludności i rozwoju gospodarczego w nowym okresie budownictwa socjalistycznego w Polsce.

wyrównania ewentualnych krzywd pracowników;

5 Zapewnienie wykonania zaległych zobowiązań, jak na przykład w zakresie deputatów węglowych, ekwiwalentów, odzieży ochronnej i roboczej, umudurniania itp.

6 wzmocnienie ochrony pracy, usunięcie najbardziej dotkliwych bolączek w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy, zapewnienie racjonalnego wykorzystania przez wszystkie przedsiębiorstwa funduszy przeznaczonych na ten cel, zwiększenie do potrzebnych rozmiarów produkcji urządzeń wentylacyjnych; wzmocnienie odpowiedzialności administracji za stan bezpieczeństwa i higieny pracy;

7 przeznaczenie niezbędnych funduszy do dyspozycji rad narodowych w miejscowościach, w których występuje problem zatrudnienia, w celu stworzenia dodatkowych możliwości pracy, w szczególności dla kobiet;

8 wprowadzenie surowego reżimu oszczędności w dziedzinie kosztów reprezentacji państwowej, wyposażenia biur i urzędów, kosztów propagandy itp.; wykorzystanie powierzchni lokalowej zaoszczędzonej w miarę postępów reorganizacji aparatu administracyjnego na poprawę warunków mieszkaniowych ludzi pracy.

b. W dziedzinie metod planowania i zarządzania gospodarką narodową:

1 przygotowanie i wprowadzenie w życie zarządzeń zmierzających do likwidacji nadmiernej centralizacji planowania oraz rozszerzenia w tym zakresie uprawnień przedsiębiorstw socjalistycznych, uproszczenie przepisów dotyczących planowania inwestycji, rozszerzenie uprawnień centralnych zarządów i przedsiębiorstw w zakresie operatywnego planowania produkcji; należy uwzględnić przy tym zagadnienie powołania przy niektórych centralnych zarządach przemysłu rad techniczno-ekonomicznych, złożonych z przedstawicieli odbiorców, załóg fabrycznych oraz naukowców; zwiększenie udziału terenowych rad narodowych w planowaniu i zarządzaniu gospodarką narodową na swoim terenie zwłaszcza w dziedzinie rolnictwa, handlu, przemysłu, spółdzielczości pracy i rzemiosła oraz gospodarki komunalnej;

2 wydanie przepisów dotyczących rozszerzenia kompetencji i uprawnień rad zakładowych w kierunku zwiększenia ich udziału w omawianiu podstawowych zagadnień

(Ciąg dalszy na str. 6)

Pierwszy plon — Ojczyźnie

Sprawnie przebiegają żniwa w powiecie wolsztynskim. Ofiarnie pracują traktorzyści POM. W spółdzielni produkcyjnej Żodyń przy koszeniu żyta wyróżnił się traktorzysta Zenon Szarlata. W ciągu 6 dni skosił on sнопowiazka aż 50 hektarów żyta. Spółdzielnia produkcyjna Żodyń pierwsza w tych dniach przystąpiła do omłotów żyta i jeszcze w tym tygodniu sprzeda państwu 15 ton zboża.

Pierwsze zboże odstawiają dla państwa również chłopcy indywidualni. W gromadzie Żodyń pierwszy wykonał plan roczny Roman Swat z Jazyńca, sprzedając państwu 257 kg żyta ze swego małego gospodarstwa. Kilka miesięcy temu Swat wykonał również roczne plany dostawy mleka i żywności. Poza tym plan roczny dostawy zboża wykonał Walenty Łuczak z Kębłowa, sprzedając 375 kilogramów żyta. Bolesław Gabryelczyk w gromadzie Rostarzewo pierwszy sprzedał dla państwa 700 kg zboża.

38 rolników powiatu wolsztynskiego zawarło z gminnymi spółdzielniami umowy na ponadplanową dostawę zboża. Chłopi ci dostarczają ponad plan 42,5 tony zboża, zapewniając sobie pierwszeństwo w nabywaniu materiałów budowlanych, rowerów, nawozów sztucznych itp.

Pewne zaniedbanie w pracy wykazują źle wyremontowane maszyny GOM. Przekonał się o tym Józef Kalemba z Rakoniewic i Jan Kryś z Tłok. Wiosną Świętą tygodni czekała na dostarczenie maszyn z GOM Wolsztyn. (kh)

Co słyszą w Gołyszynie?

Przez kilka lat w gospodarstwie Technikum Rolniczego w Gołyszynie mówiono o silosach. W tym roku rozpoczęto wreszcie budowę silosu komorowego z kamienia, silosu-rowu z cegły i trzech kregowych przeznaczonych specjalnie do kisenia kaczanów kukurydzy.

Dawną bolączkę stanowi sprawa budowy domków rodzinnych dla robotników rolnych. Brak ludzi do pracy tłumaczono trudnymi warunkami mieszkaniowymi. W tym roku sprawa posunięta jest o tyle, że Woj. Zarząd Rolnictwa ma już kredyty na te cele, jedynie kierownictwo gospodarstwa w Gołyszynie ma postarać się o wykonawcę, który w tym roku budynek zdąży postawić.

Czy nie lepiej będzie, jeżeli Woj. Zarząd Rolnictwa sam wybierze wykonawcę, o którego łatwiej w Poznaniu niż na prowincji? (wt)

Dlaczego zamknięto w Lesznie basen pływacki?

Duże rozgoryczenie wśród leszczyńskiego społeczeństwa wywołało zamknięcie jedynej na tym terenie pływackiej, znajdującej się przy wodociągach miejskich w Zaborowie koło Leszna.

Teatry

Gniezno — godz. 19.30 „Porwanie Sabinę”.

Kina

KALISZ: Wolność „Klub Pickwicka”, Stylowe „Bel Ami”; OSTROW: Przewodnik „Ich troje”, Słońce „Biały Ren”; GNIEZNO: Polonia „Kala Nag”, Lech „Alarm w górach”; LESZNO: Sportowiec „List”.

Radio

PROGRAM I
Fala 1.322 m
15.30 — aud. dla dzieci: słuchowisko, 16.05 — koncert żywych, 17 — z życia Związku Radzieckiego, 17.30 — koncert rozrywkowy, 18.15 — duety R. Schumann, 18.30 — „Radioproblemy”; aud. Biura Studiów, 18.40 — rozmaitości czyli magazyn literacki, 19.28 — koncert popularny, 20.28 — muz. taneczna, 21.10 — koncert krak. ork. i chóru PR, 21.50 — aud. literacka, 22.10 — utwory skrzypcowe w wyk. H. Kowalskiego, 22.38 — gra kwartetu rytmicznego z Poznania, 23.10 — muzyka taneczna. Władomości: 5.05, 6, 7, 8, 8.30, 16, 20 i 23.

Rodzina Winkowskich z Margonina, pow. Chodzież, od 600 lat wykonuje trudny zawód rybacy. Z rodziny tej Tadeusz, syn Bolesława, zginął w obozie Gross-Rosen. Na zdjęciu 73-letni — zdrowy i pełen jeszcze zapału do pracy rybak Józef Urlich z Muchocina z członkami swojej brgady. (jki)

Tropem agronoma ...

Żniwa w pełni, więc agronom Szymańskiego nie zastajemy w biurze Zespołu PGR Marchwacz. Byskawicznie ustalamy trasę jego wędrówki. Aha — Kobylniki, Kalinowa. Wkrótce na szosie spotkamy bryczuskę agronoma. Dwa słowa i przesiadka do naszego wehikułu.

— Dopiero wydostałem się z biura — narzeka agronom. Cztery dni papierkowej roboty. A tu żniwa. Czysty paradoks...

Od słowa do słowa dowiadujemy się, że zespół Marchwacz w pow. kaliskim przeżywa kolejną reorganizację. Przeszedł obecnie pod „berło” Centralnego Zarządu Selekcji ze względu na typową gospodarkę nasienną. W związku z tym nowe opracowywanie planów (włącznie z 5-letnim). I to wszystko akurat w czasie żniw.

Ale oto już Kobylniki. Po zbolałym minie księgowego można poznać, że nie jest zachwycony porcją papierków.

— To i tak wyciąg z kilku „to mów” — pociesza go agronom.

Kierownik gospodarstwa Szwarocki, zjadłszy w pośpiechu obiad, ucina z nim fachową konferencyjkę. Oglądam sobie przy okazji stołowe i mieszkanie dla pracowników (prze ważnie kobiety) sezonowych. Czysto. Jakas zupa, pyzy, mięso. Tylko mało osób korzysta ze stołówki — czternaście.

— Wykwalifikowanej kucharki nie mamy — zwierza się kie-

rownik. O zaopatrzenie dbamy jak potrafimy. Robotnicy chcą, by np. otrzymać od razu tygodniową porcję tłuszczu. Dostają i same sobie smarują chleb. Przy tej okazji wychodzi na jaw drobna, ale przykra bolączka. Nie ma w kuchni wystarczającej ilości naczyń. Aby kupić głupie parę kubków, trzeba rachunków, przelewów, podpisów samego głównego księgowego. Agronom Szymański obiecuje załatwić tę sprawę (i to także czasami należy do jego zawodowych kompetencji, gdyż zaopatrzenie w coś przyczyty).

W czasie fachowej pogaduszki agronom i kierownik, dowiadują się, że gospodarstwo Kobylniki w piątek zaczyna zwózkę żyta, że z podorywkami jest całkiem niezłe. Traktorzyści, zachęceni wyższymi stawkami akordu kompleksowego, podjęli zobowiązanie i o godzinie 3 rano do 10 wieczór. Popłoni, zasiano w 40 proc. Kielkuje druga kukurydza, zasiana po uprzednio spalonej bydlę. Obok szumi 10-hektarowy las zielonych łodyg z wyrastającymi już kaczanami.

— Będzie po 45 q ziarna z ha — oblicza Szwarocki. Tylko na żniwa kukurydziane trzeba jeszcze poczekać. Na chmielobranie warto do nas przyjechać — zaprasza gościnnie, pokazując 3-hektarowy chmielnik, uratowany dużym nakładem pracy przed zarłocnością mszyc.

Obejrzawszy wzorowo prowadzoną hodowlę bydła i tuczarnię (na 180 sztuk) trzody chlewnej, jedziemy do odległego o 3 km gospodarstwa w Kalinowej. Znowu mimowolny obronny gest pracowników biura — ach te papierki! Agronom Szymański zostaje tu kilka godzin. Po moim przy oparowaniu planów zasiewów. Akurat jest apel popołudniowy. Robotnicy rozchodzą się w pole, robota nie czeka. Kośba żyta co prawda zakończona, ale dojrzewa jęczmień. Sнопowiazka „płasa” w łanie ozimej mieszanki (wyka z żytem).

Mimo żniw, nie ustają prace przy budowie, drugiego budynku, obory. Budynki owszem — tylko ładna młara nie dała się wyłamać „czynnikom nadzernym”, że powinien być takiej samej szerokości, jak ten poprzedni. Wybudowany. Ułatwiło by to np. wywózkę obornika czy też wprowadzenie tzw. małej mechanizacji.

Gospodarstwo Kalinowa słynie w pow. kaliskim z dobrej gospodarki hodowlanej — zarodowa chlewnia macior, fer-

W Chlebowie brak ... chleba

Sklep GS w Chlebowie jest od dłuższego czasu traktowany po macoszemu przez właścicieli GS i magazyn w Miłosławiu. W chlebowskim sklepie brak nie tylko kos, smarów do wozów i szkieł do lamp, ale nawet artykułów spożywczych pierwszej potrzeby, jak chleb i cukier. Nie ma także napojów chłodzących tak pożądanym w okresie żniw. Pozostaje pytanie po co w Chlebowie jest sklep, skoro po wszystko i tak trzeba jechać do odległego o 8 km Miłosława? (jsnp)

Przodujący rybacy

Przodującym w kraju PGR-owskiemu zespołowi rybakom w Lutomiu za osiągnięcia w 1955 r. przyznano proporzec przechodni i dyplom uznania, a 76 rybakom — nagrody pieniężne i upominki. Ponadto za przedterminowe wykonanie planu 6-letniego zespół otrzymał z Ministerstwa PGR „Warszawę”. Na szczególne uznanie zasługują brgady rybackie Lutomia, Mylina, Sierakowa, Międzychodu, Pniew, Rogoźna i Muchocina (patrz zdjęcie).

Życzymy ofiarnym rybakom utrzymania tytułu przodującego zespołu w kraju. (jki)

ma kaczek — i roślinnej (nasiennictwo).

Pogwarki na tematy rolnicze z agronomem i kierownikiem gospodarstwa kończą się akcentem kulturalnym. Zwiedzamy stary, o dość dziwnej architekturze, kalinowski dwór, gdzie Moniuszko napisał właśnie swoją operę „Straszny dwór”.

M. K.

Kłopoty chodzieżan

Dlaczego mamy być gorsi? — mogliby się zapytać mieszkańcy peryferii w Chodzieży. Bo rzeczywiście w centrum miasta bruki zastąpiono wygodną nawierzchnią asfaltową, a tylko na krańcach Chodzieży ludzie wykrecą sobie nogi na nieoświetlonych „kociach łbach”.

Problemem nr 1 Chodzieży jest jednak brak wody w sieci wodociągowej. Przyczyna? Brak kredytów na rozbudowę sieci i wierceń studziń artestykicznych. Najboleśniej ten brak odczuwa szpital powiatowy i zakłady produkcyjne. (J. U.)

Uchwała VII Plenum Komitetu Centralnego PZPR

(Dokończenie ze str. 4)

pracy i działalności przedsiębiorstwa przy ścisłym przestrzeganiu zasady jednoosobowego kierownictwa w przedsiębiorstwach socjalistycznych; do zagadnień takich należy w szczególności zaliczyć — obok spraw związanych z warunkami pracy i warunkami bytowymi pracowników — rozpatrywanie planu przedsiębiorstwa oraz wyników jego rocznej pracy, decyzje o wykorzystaniu funduszu zakładowego, sprawy związane z kontrolą i wykonaniem umowy zakładowej i układu zbiorowego. Należy także rozwinąć skutecznie formy bezpośredniego udziału załóg w rozpatrywaniu tych zagadnień;

3 zwiększenie w celu podniesienia bezpośredniego materialnego zainteresowania załóg w rezultatach gospodarki zakładu — odpisów na fundusz zakładowy z zysków przedsiębiorstwa; należy również zapewnić, aby fundusz zakładowy był przeznaczony na wypłatę dodatkowych wynagrodzeń dla ogółu zatrudnionych oraz na nowe budownictwo mieszkaniowe i remonty mieszkań;

4 znaczne rozszerzenie uprawnień majstrów, tak aby mogli oni skuteczniej niż dotąd oddziaływać na przebieg, jakość i koszty produkcji swojego oddziału.

c. W dziedzinie usprawnienia produkcji przemysłowej:

1 opracowanie i wprowadzenie w życie środków zasadniczego ulepszenia systemu specjalizacji i kooperacji zakładów przemysłowych, zwłaszcza przemysłu maszynowego, w celu zapewnienia rytmicznej pracy, podniesienia jakości produkcji i obniżenia kosztów produkcji;

2 stopniowe wprowadzenie w przemysł nowych regulaminów premiowania pracowników inżynierjno-technicznych, które by przyczyniały się do możliwie rytmicznego przebiegu produkcji, polepszenia jakości wyrobów, obniżki kosztów, w szczególności kosztów materiałowych;

3 opracowanie programu przedstawiania poważnej części przemysłu obronnego na cele pośrednio lub bezpośrednio służące zaspokojeniu potrzeb ludności, bez uszczerbku dla gotowości obronnej kraju;

4 opracowanie systemu konkretnych i skutecznych bodźców ekonomicznych i ułatwień techniczno-organizacyjnych dla produkcji eksportowej; w szczególności należy zapewnić współudział przedsiębiorstw produkcyjnych na eksport w zawieraniu transakcji i zainteresować te przedsiębiorstwa w rozszerzeniu rynków zbytu;

5 przeanalizowanie przez komisje partyjno-rządowe głównych obiektów inwestycyjnych w celu ustalenia efektywności nakładów inwestycyjnych i ich prawidłowych proporcji z punktu widzenia jak najszerszego

uwzględnienia modernizacji i rekonstrukcji technicznej istniejących zakładów.

d. W dziedzinie rolnictwa oraz warunków bytowych ludności wiejskiej:

1 w związku z przewidywanym od 1 stycznia 1957 roku zniesieniem obowiązkowych dostaw mleka podjęcie prac nad usprawnieniem skupu mleka i rozwojem spółdzielczych form skupu i przerobu mleka;

2 zapewnienie chłopom indywidualnym i spółdzielniom produkcyjnym pełnego wykonania dostaw węgla z tytułu kontraktacji;

3 ustalenie i zapewnienie dodatkowych przydziałów materiałów budowlanych dla odbiorców wiejskich;

4 sprzedaż większym spółdzielniom produkcyjnym częściowo na warunkach kredytowych pewnej ilości traktorów i maszyn towarzyszących.

e. W dziedzinie rzemiosła i chałupnictwa:

1 zezwolenie przedsiębiorstwom socjalistycznym — przemysłowym i handlowym na udzielanie indywidualnym rzemieślnikom zamówień na dostawy i roboty pod warunkiem, że ceny, jakość bądź terminy dostaw lub robót będą dogodniejsze niż w drobnej wytwórczości uspołecznionej; dotychczasowy obowiązek uzyskiwania zaświadczeń od przedsiębiorstw uspołeczniionych o odmowie dostawy lub wykonania robót powinien być uchylony;

2 zapewnienie znacznego polepszenia zaopatrzenia rzemieślników i chałupników w surowce, szczególnie wtórne i miejscowe oraz materiały pomocnicze i narzędzia;

3 rozszerzenie na dalsze kategorie rzemieślników stosowania zryczałtowanych opłat podatkowych zależnych od branży, ilości zatrudnionych i miejscowości; zwolnienie od podatków na okres dwóch lat nowozakładanych warsztatów rzemieślniczych i chałupniczych na wsi i w małych miasteczkach;

4 umożliwienie korzystania nowozakładanych mniejszym warsztatów rzemieślniczych i chałupniczych w uzasadnionych wypadkach z pomocy kredytowej;

5 zakaz usuwania zakładów rzemieślniczych z zajmowanych przez nie lokali; uwzględnienie w miarę możliwości przydziału lokali dla nowozakładanych warsztatów rzemieślniczych.

Wymienione kroki poczynione w ciągu lat 1956 i 1957 stanowią będą podstawę dalszej akcji zmierzającej do pełniejszego wykorzystania rezerw gospodarki narodowej, zwiększenia inicjatywy załóg i dyrekcji zakładów oraz rozszerzenia demokracji robotniczej w zakładach pracy.

GP SPORTOWY

W Pawłowicach wybudowano stadion

5 sierpnia br. w Pawłowicach, pow. Leszno, odbędzie się turniej piłki siatkowej drużyn żeńskich i męskich organizowa-

ny z okazji oddania do użytku nowowbudowanego stadionu miejscowego LZS.

Nowy stadion zbudowany częściowo w czynie społecznym posiada boisko do piłki nożnej i siatkówki oraz bieżnię lekkoatletyczną. Zamiast ogrodzenia wokół stadionu posadzono żywopłot. (R)

Cejlon zaprosił polskich hokeistów

Do sekcji hokeja na trawie GKKF wpłynęło zaproszenie Ceylonu na rozegranie zawodów z reprezentacją Polski. Ceylńczycy przypuszczali, że nasza reprezentacja weźmie udział w turnieju olimpijskim w Melbourne i w drodze powrotnej do kraju zrobi „wypad” na Ceylon. Oczywiście, Polacy nie będą mogli skorzystać z zaproszenia. Po spotkaniach seniorów i juniorów z reprezentacją NRD, program nie przewiduje w bieżącym sezonie meczy międzypaństwowych. Na przyszły rok jednym z nowych przeciwników Polski będzie Rumunia, gdzie hokej szybko zdobywa sobie popularność. W mistrzostwach Rumunii uczestniczyło 15 drużyn.

W finale znalazły się cztery zespoły — mistrzowie grup, z których Stintia (odpowiednik naszego AZS) — Bukareszt, uchodzi za zdecydowanego faworyta. Rumunscy hokeiści chętnie przybyliby do Polski na 2-3 spotkania. A może, które z kół AZS (ew. Zarząd Główny) podjęłyby się sprowadzenia rumuńskiej Stinty?

Wśród polskich hokeistów trwa przygotowania do rozgrywek ligowych. Mistrz Polski — CWKS przebywa na zgrupowaniu w Rogowie, korzystając z gościnny tamtejszego LZS-u.

Kadra juniorów przygotowuje się do meczu z reprezentacją jedenaścą NRD w Jenie. (p)

Jubileusz

„Unii” - Swarzędz

W bież. miesiącu zasłużony klub wielokrotnego mistrza Polski w zapasach — Sznajdra — Unia (Swarzędz) obchodzić będzie 35-letnią rocznicę istnienia.

W związku z tą uroczystością, 18 i 19 sierpnia br. w „mieście stolarzy” odbędzie się szereg ciekawych imprez. Na plan pierwszy wysuwają się zawody zapasnicze; Swarzędz stanowi przecież jeden z najsilniejszych w kraju ośrodków w tej dyscyplinie sportu. Unia organizuje interesujący turniej, w którym wezmą udział jubileaci oraz zespoły: Sparty, Posnani i Warty.

Interesująco zapowiada się również spotkanie oldboyów Poznania i Swarzędza. W zawodach startować mogą zapasnicy, którzy ukończyli „karierę” w 1953 roku. (ak)

Pięciobości

trenują w Racocie

Na obozie treningowym w Racocie przebywa obecnie ponad 20 zawodników: CWKS, LPZ i LZS — którzy przygotowują się do mistrzostw Polski w pięcioboju nowoczesnym. Zawodnikami opiekują się trenerzy: Koprowski (szermierka), Kryński (strzelectwo), Tomaszewski (jazda konna), Szelestowski (lekka atletyka i pływanie).

Podczas obozu nakręconych zostanie kilka filmów szkoleniowych. (ak)